

Sluimerrijk

Ronald van Assen

Deze blogreeks draag ik op aan alle artsen en verpleegkundigen van het Groene Hart Ziekenhuis te Gouda en het Leids Universitair Medisch Centrum, die de benen uit hun lijf hebben gelopen, terwijl ik op de IC en Covid afdeling lag.

Maar ook aan al het andere ondersteunend personeel. Zij worden zo vaak vergeten, maar hun werk is zeker zo belangrijk. Zonder de fysiotherapeuten, voedingsdeskundigen, mensen van de technische dienst of degene die de kamers meerdere dagen per dag schoonmaken, draait een ziekenhuis niet.

In verband met de privacy hebben de artsen en verpleegkundigen geen naam.

Voorwoord

Deze blogreeks heb ik geschreven naar aanleiding van mijn opname op de IC in maart 2021. In eerste instantie schreef ik het voor mijzelf, om alles wat er in deze intensive periode is gebeurd een plekje te geven. Wat is er als auteur een betere manier het gebeuren te verwerken, dan om alles op papier te zetten. Al snel kwam ik tot de conclusie dat anderen er wellicht ook iets aan hebben. Eigenlijk trok ik die conclusie al, toen ik nog in het ziekenhuis lag. Alleen wist ik op dat moment niet of het mij zou lukken alles aan het papier toe te vertrouwen.

Een opname in het ziekenhuis en zeker op de IC kan heel ingrijpend zijn. Vooral als het geen geplande opname is. Je belandt er immers niet zomaar. Er is iets goed mis voordat je, zoals in mijn geval, aan de beademing komt te liggen. Je raakt de controle over je leven kwijt. Dat klinkt heel dramatisch, maar zo is het wel. Als je in slaap wordt gebracht, heb je geen invloed op wat er met je gebeurt. Ook al wordt van tevoren alles uitgelegd, het kan een beangstigende gedachte zijn.

Uiteraard ervaart iedereen zo'n opname op zijn of haar eigen manier. Dit is mijn verhaal, mijn ervaring. Dit is zoals ik die weken in maart heb meegemaakt. Ik heb al mijn gedachten en emoties beschreven. Het kan wellicht confronterend zijn, vooral voor degenen die mij goed kennen, maar het is vooral een verhaal van hoop. Althans, dat is het doel dat ik voor ogen heb.

Misschien vind je *Sluimerrijk* een vreemde titel voor een blogreeks over een IC opname. Daar is een goede verklaring

voor. Op de IC lopen realiteit en fictie naadloos in elkaar over. Het grootste deel van de tijd weet je niet wat echt is en wat niet. Voor mijn gevoel was ik in een heel andere wereld belandt. Niet alleen een wereld waar artsen en verpleegkundigen de scepter zwaaien, ook een wereld waarin de meest vreemde dingen gebeuren.

In de blogreeks komen verschillende medische termen voor: namen van medicijnen, apparatuur, verpleegkundige handelingen. Die zijn waarschijnlijk niet bij iedereen bekend. De eerste keer dat zo'n benaming wordt gebruikt, staat er (*) achter het woord. Dit houdt in dat aan het eind van de blog uitleg wordt gegeven over de werking van het betreffende medicijn, de apparatuur of handeling.

Het klinkt misschien vreemd om te zeggen bij een blogreeks die over een IC opname gaat, maar ik wens je veel leesplezier. Het is een eerlijk en openhartig dagboek met veel emoties, maar ook vol humor en een hoopvolle afloop.

Ronald van Assen
Bodegraven, 2021